

Dr August Konkel, Kroniki, sesja 19, Zachowanie obietnicy

© 2024 Gus Konkel i Ted Hildebrandt

To jest dr August Konkel w swoim nauczaniu na temat ksiąg Kronik. To jest sesja 19, Dotrzymanie obietnicy.

Chociaż panowanie Jehoszafata zakończyło się bardzo pozytywnie, gdy pokonał armie Ammona, Moabu i Edomu, wszystko, co się działo, miało bardziej negatywny aspekt, co staje się bardziej widoczne w relacji o panowaniu jego syna.

Zauważyliśmy, że pomiędzy Jehoszafatem a Achabem, królem północy, istniał przymierze, w wyniku którego córka króla Achaba, Atalia, wyszła za mąż za syna Jehoszafata. To wszystko było w pewnym sensie częścią sojuszu politycznego. Kronikarz przyjmuje to wszystko za wiedzę, ale kiedy dochodzimy do historii Jehorama, widzimy, że ten sojusz z północą był bardzo bliski wyeliminowania z tronu wszystkich potomków Dawida.

Kronikarz nie omija tego punktu, gdy opowiada nam o panowaniu Jehorama, syna Jehoszafata. Może to być nieco mylące, ponieważ syn Achaba był także Jehoramem. Był to zwyczaj nadawania tego samego imienia, co jest kolejnym przejawem bliskiego związku, jaki istniał między tymi dwoma królami.

Z politycznego punktu widzenia Izrael był potężniejszym narodem i w pewnym sensie logiczne było, że Jehoszafat będzie w sojuszu z Izraelem. Jednak z punktu widzenia królestwa Bożego była to rzecz bardzo negatywna i zła, co nie odbija się na sposobie, w jaki kronikarz przedstawia panowanie Jehoszafata, ale z pewnością odbija się na panowaniu jego syna Jehorama. Zatem pierwszą rzeczą, którą widzimy za panowania Jehorama, jest oczyszczenie domu królewskiego przez królową Atalię, córkę Izebel.

Widzimy także dalsze ujarzmienie Edomu. Pamiętajcie, że Dawid sprowadził Edom, aby stał się częścią imperium izraelskiego, ale oczywiście Edom zawsze był przeciwny tej kontroli i próbował odnieść sukces, mając własnego księcia i władcę działającego niezależnie od Izraela. Zatem to, co Jehoram jest w stanie zrobić i prawdopodobnie odzwierciedla to w pewnym stopniu pomoc swego sojusznika w północnym Izraelu, polega na podporządkowaniu Edomu, co oznacza, że może ponownie korzystać z tego portu, tego bardzo ważnego ośrodka żeglugowego w Esjon-Geber.

Ale tutaj mamy negatywną stronę Jehorama przedstawioną w strasznym liście od Elizeusza. To jedna z najbardziej intrygujących rzeczy w Księdze Kronik – ten list, który Elizeusz wysłał do Jehorama. W pewnym momencie może się to wydawać bezpośrednią sprzecznością, ponieważ, jak wiemy z Księgi Królewskiej, Elizeusz został przeniesiony do nieba za panowania Jehoszafata.

To jest w 2. rozdziale Księgi Królewskiej. Następnie mamy wojnę z Moabem w 3. rozdziale 2. Księgi Królewskiej. Wydaje się więc, że to Jehoszafat idzie na wojnę. Ale tutaj mamy Elizeusza wciąż obecnego podczas tej wojny i wysyłającego straszny list do Jehorama, syna Jehoszafata. Właściwie nie jest to problem chronologiczny, kiedy zaczynamy rozumieć złożoność przedstawionego systemu chronologii.

Często dwóch królów rządziło jednocześnie z bardzo ważnych powodów. Król mianował swojego syna współregentem jeszcze za jego panowania. W tym przypadku prawdopodobnie powodem było to, że Jehoszafatowi groziło zagrożenie ze strony Moabu i Ammona, a na tronie zasiadał wówczas jego syn.

Tak więc Jehoram został mianowany królem przez Jehoszafata już za życia Elizeusza. Tymczasem Elizeusz wyruszył na wojnę z Moabem. Elizeusz daje jednak Jehoramowi ostrzeżenie dotyczące sposobu, w jaki jego podążanie drogami swojej matki Atalii i sprowadzenie praktyk północnych do Judy jest całkowicie sprzeczne z Bożym dziełem i wolą Bożą.

I tak, oczywiście, doświadcza najazdów Filistynów i Arabów, które opisuje się jako osłabienie jego panowania i imperium. I w końcu umiera na straszliwą chorobę. Tak więc panowanie Jehoszafata, niestety, panowanie Jehorama nie kończy się dobrze.

Ale to prowadzi nas do panowania Ochazjasza. Jest synem Jehoszafata i synem Atalii, córki Izebel. Panuje tylko przez rok i jest zaangażowany w sojusz z Izraelem przeciwko Chazaelowi.

I pamiętacie, że to on jest królem, który zostaje zabity, gdy udaje się do Achaba, który próbuje wyleczyć rany odniesione w bitwie z Aramejczykami. To jest moment, w którym Bóg w pewnym sensie wyznaczył Jehu do interwencji i położenia kresu wpływom rządów potomków Omniego, Achaba i jego synów, Jehorama i Achazjasza. I tak ten król zostaje zabity w ciągu zaledwie jednego roku.

Zatem w tym momencie zagrożenie dla potomków Dawida w ziemi judzkiej dobiega końca. Podejmowana jest próba wyeliminowania wszystkich następców tronu, aby północ mogła całkowicie przejąć władzę nad południem. Ale jak pokaże nam kronikarz, następuje interwencja Boga i dla Dawida zostaje zachowana lampa.

To jedno z jego ulubionych wyrażen, że Bóg postanowił, że Bóg zachowa lampę, światło, czyli dom Dawida. Zobaczmy, jak ta historia będzie się dalej rozwijać w kolejnych odcinkach.

To jest dr August Konkel w swoim nauczaniu na temat ksiąg Kronik. To jest sesja 19, Dotrzymanie obietnicy.